

POSTANOWIENIE

21 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski

na posiedzeniu niejawnym 21 maja 2026 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku D.L.

z udziałem G.B.

o zniesienie współwłasności,

na skutek skargi kasacyjnej G.B.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Radomiu

z 1 lipca 2025 r., IV Ca 275/25,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Uczestniczka wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Radomiu z 1 lipca 2025 r., zaskarżając to postanowienie w całości, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o jego uchylenie i orzeczenie co do istoty sprawy.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne: Czy przedłożenie sądowi na posiedzeniu, na którym nie miało jeszcze zapaść orzeczenie kończące postępowanie w sprawie w pierwszej instancji projektu (szkicu) podziału nieruchomości będącej przedmiotem zniesienia współwłasności, który byłby zgodny z wymaganiami, które nakłada dyspozycja art. 211 k.c., w szczególności nie powodowałyby znacznego obniżenia wartości tej nieruchomości

poprzez jej fizyczny podział, nakłada na sąd obowiązek przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego sądowego uprawnionego geodety, zgodnie z wnioskiem pełnomocnika?

Zdaniem skarżącej skarga kasacyjna jest również oczywiście uzasadniona, gdyż Sądy obu instancji uznały za spóźniony wniosek uczestniczki o zniesienie współwłasności nieruchomości przez wydzielenie budynku i gruntu wokół budynku i przyznanie tej części na własność uczestniczki.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń, a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu.

Przedstawione przez skarżącą zagadnienie prawne tych wymagań nie spełnia, gdyż nie ma ono charakteru uniwersalnego, o czym przekonuje jego szczegółowość i silne powiązanie z konkretnym stanem faktycznym. Wskazuje na to m.in. bezpośrednie odnoszenie się w ramach zagadnienia do sytuacji uczestników oraz podejmowanych w sprawie czynności. Oznacza to, że znaczenie tego zagadnienia nie wykracza poza niniejszą sprawę. W istocie skarżąca nie dąży do rozstrzygnięcia abstrakcyjnych i uniwersalnych problemów prawnych, ale weryfikacji trafności zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Ponadto, skarżąca nie sporządziła w sposób prawidłowy uzasadnienia dla pierwszej przesłanki kasacyjnej, gdyż nie przytoczyła argumentów wskazujących na istnienie poważnych wątpliwości prawnych odnośnie do przedstawionego zagadnienia, adekwatnych poglądów orzecznictwa i doktryny, możliwych rozbieżnych interpretacji prawnych i racji jurydycznych stojących za każdą z nich. Uzasadnienie wniosku dotyczy w istocie aspektów nieobjętych treścią sformułowanego zagadnienia, w szczególności przesłanek wyboru sposobu

zniesienia współwłasności (s. 16-19 skargi) i zasad koncentracji materiału dowodowego (s. 22-24 skargi). Natomiast istotą sformułowanego zagadnienia jest istnienie w określonej sytuacji procesowej obowiązku dopuszczenia dowodu z opinii biegłego.

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Skarżąca powinna wykazać kwalifikowaną postać naruszenia konkretnych przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi.

Skarżąca nie wykazała, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Po pierwsze, uczestniczka nie wskazała, jaki konkretnie przepis bądź przepisy zostały jej zdaniem naruszone w stopniu kwalifikowanym, przemawiającym za oczywistą zasadnością skargi (s. 15-21 skargi). Taka konstrukcja wniosku wyklucza przyjęcie, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Po drugie, uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania w znacznej mierze odnosi się do oceny materiału dowodowego i poczynionych ustaleń faktycznych. Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany dokonanymi przez sądy *meriti* ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Zawarty w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oraz związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi, stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość wyroku sądu drugiej instancji, polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Natomiast ocena przesłanek z art. 211 k.c.,

wyłączających podział fizyczny nieruchomości, jest ściśle powiązana ze sferą ustaleń faktycznych. W szczególności podważenie stanowiska Sądów *meriti*, że taki podział prowadziłby do znacznego zmniejszenia wartości nieruchomości nie jest możliwe bez weryfikacji ustaleń faktycznych, co w postępowaniu kasacyjnym jest wykluczone.

Według Sądu Najwyższego nie ma także innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Marcin Łochowski

(D.Z.)

[SOP]